

ת"פ 39744/02/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד י א

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 39744-02-17 שלוחת תביעות מרום הגליל
והגולן נ' א(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

י א (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע.

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בעבירות איומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977, והפרת הוראה חוקית בהתאם לסעיף 287(א) לחוק. בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביצע הנאשם את עבירות האיומים במהלך תקופה של מעל 10 ימים, המשתרעת מסוף חודש ינואר עד 10 לחודש פברואר 2017, שבה איים בהודעות טלפוניות מוקלטות, באמצעות בתוכנת ה"ווטסאפ" על אשתו, אם לבתם המשותפת.

כתב האישום המתוקן כלל את פירוט תוכן של שבע הודעות קוליות, בהן השמיע הנאשם אמירות מאיימות יחד עם גידופים קשים. אסתפק בהפניה לכתב האישום תחת ציטוט תוכן של מלוא ההודעות, ואולם כדוגמא בלבד, לכך שהאמירות כללו איומים ברצח לצד ניבולי פה, אביא את תוכנה של אחת ההודעות שזו לשונה:

"אני בא להרוג אותך, אני בא לרצוח אותך, תזמיני משטרה, אני בא לרצוח יא בת זונה, אני בא להרוג אותך תזמיני משטרה".

נוסחים דומים וחריפים יותר, נכללו בשש ההודעות המוקלטות האחרות.

העבירה השנייה, שעניינה כאמור הפרת הוראה חוקית בוצעה ביום 10.2.17, בסמוך לשעה 17:00, בכך שהנאשם נכנס לבית מגוריו המשותפים עם המתלוננת בקיבוץ חולתה, לקח משם ספה והשאיר אחריו "בלגן", וכל זאת בניגוד לצו הגנה שניתן בהליך ה"ט 16949-02-17 לבקשת המתלוננת, בו נאסר על הנאשם בין היתר,

להיכנס לתחומי קיבוץ חולתה.

הנאשם ידע על הוראותיו של צו אותו הפר, וזאת לאחר שהמתלוננת הודיעה לו מפורשות על פרטי הצו במהלך ביקור קודם שערך בבית, ואף שלחה לו באמצעות הטלפון הסלולרי, צילום של הצו למכשיר הפלאפון שלו.

כשקיבל מאשתו המתלוננת את צילום צו ההגנה בהודעת מסרון, הגיב על כך הנאשם באיום, שתוכנו: **"תודה כלבה, הנקמה בדרך"**. בהמשך, כאמור לעיל, הגיע הנאשם לקיבוץ חולתה ונכנס לבית בניגוד לאיסור שבצו ההגנה.

2. ביום 8.5.17 לאחר שהתקיימו בתיק מספר לא מבוטל של ישיבות, במועד שנקבע במקור לשמיעת ראיות - הודיעו הצדדים על כך שהגיעו להסדר טיעון. כתב האישום תוקן במסגרת הסדר הטיעון למתכונתו שפורטה לעיל, הנאשם הודה והורשע, והצדדים טענו בו ביום לעונש באופן "פתוח".

חוות דעת פסיכיאטריות.

3. לגבי הנאשם הוגשו במהלך ההליך, כמו גם בהליך המקביל שבו נדונה בקשת המבקשת לעצור את הנאשם עד תום ההליכים מספר חוות דעת פסיכיאטריות, האחרונה בהן הוגשה ביום 11.5.17.

חוות הדעת סקרו באופן רחב למדי את נסיבות חייו של הנאשם, גבר בן 48, הנשוי מזה 7 שנים בנישואין שניים, ואב לשת בנות. הנאשם הינו בן קיבוץ **** שלמד בבית הספר התיכון עד שהפסיק את לימודיו בסוף כיתה י"א. בשנות לימודיו אובחן כמי שהתקשה בקריאה ובכתיבה ונטה מנעוריו להתפרצויות. הנאשם סיים שרות צבאי מלא, על אף בעיות משמעת בצבא. אחרי שחרורו, טס לחו"ל, בין היתר בילה תקופה של כשנה בהודו, שם השתמש בסמי הזיה. לאחר חזרתו ארצה, החלו להופיע אצלו מצבים דיכאוניים ומאניים. הנאשם חילק את חייו בין אילת, תל אביב וצפון הארץ, לשם חזר מדי פעם להתגורר בקיבוצו איילת השחר. במהלך השנים נישא והוליד בת, ואולם לאחר שהחל הליך של חזרה בתשובה, עלו הנשואים אל שרטון, והוא התגרש. במהלך השנים, עסק הנאשם בתחום הקולנוע. מסר כי לאחר חזרתו בתשובה וגם לאחר שנישא נישואים שניים למתלוננת בתיק זה, השתמש בסמים ובאלכוהול. הנאשם מסר שבתקופה האחרונה לפני ביצוע העבירות היה שרוי בדיכאון לסירוגין עם תקופות של מאניה. הנאשם שיתף את גורמי הטיפול בכך שמדי פעם נטה "להתפרצויות נוראיות" וכי תקופה ארוכה נהג במסגרת התא הזוגי עם אשתו בחוסר סובלנות, היה מקלל, כועס, ו"מאשים את כולם". הנאשם תואר על ידי הפסיכיאטר המחוזי כמי שנטול מסגרת קבועה של תעסוקה ושגרה, מסתובב בקרב "החוג הדתי", מבזבז כספים, נוטה להחלטות פתאומיות בענייני כספים ומגורים, מתגרה באשתו ובאחרים.

למערכת הפסיכיאטרית הגיע הנאשם לבדיקות חד פעמיות אליהן נלקח על ידי קרוביו במספר הזדמנויות במהלך השנים, בין היתר בתקופות שפל בהן נפרד מאשתו וגר ברכבו. באחד המקרים הובא לבדיקה על ידי חבריו לבית החולים "זיו" בצפת ביום 3/2/17 - כלומר בעיצומה של התקופה בה ביצע את העבירות וכשאיים על אשתו. הנאשם דיווח אז כי הוא "חש באי שקט", והדגיש את נטייתו להיגרר למריבות. הנאשם שוחרר אז לביתו ללא אשפוז ולאחר שנשללו תכנים פסיכויטיים מובהקים.

תועד בחווה"ד כי הנאשם אובחן בעבר כסובל מהפרעה בי קוטבית, והומלץ לטיפול בליטיום, ואולם הנאשם לא נטל טיפול זה. לעומת זאת, תועד כי הנאשם המשיך להשתמש בסמים, בעיקר מסוג "גראס".

הפסיכיאטר המחוזי ראה לנגד עיניו סיכומי טיפול בתחום בריאות הנפש, לרבות במסגרת צווי אשפוז שניתנו בתיק זה.

הנאשם נמצא בסופו של דבר כמי שמתמצה בכל המובנים ונמצא בהכרה צלולה, משתף פעולה באופן סלקטיבי וטוען לגבי המיוחס לו, ש"היה מעורער מבחינה רגשית ואינו אחראי על מעשיו". הנאשם נמצא בר עונשין ומסוגל לעמוד לדין בחוות דעת ראשונה שהוגשה בעניינו, כמו גם בחוות דעת משלימה שהתבקשה על ידי בית המשפט, בעקבות הסלמה במצבו הנפשי במהלך המעצר, עד כדי אשפוז במרכז לבריאות הנפש של שב"ס.

במהלך אבחון ממושך ושיחות מופרטות, גילה הנאשם תרעומת על יחסם של בני משפחה אליו בזמן המעצר. צוין בחווה"ד כי הנאשם התנהג בצורה תיאטרלית ולפעמים אף דרמטית וכי בלטה בהתנהגותו אגוצנטריות, הערכה עצמית מוגזמת עם גוון גרנדיוזי וחוסר יכולת והעדר רצון להתחשב באחרים.

בחוות דעת המסכמת, שב הפסיכיאטר המחוזי וצין כי הנאשם הציג עצמו כל העת כמי שחולה קשה שסובל מהפרעה בי-פולארית, ואולם הפסיכיאטר המחוזי העריך כי התנהגותו ותלונותיו של הנאשם הוצגו על מנת להרוויח רווח משני, ולהימנע מענישה פלילית. בניגוד לטענת הנאשם, על כך שלא שלט בהתנהגותו, צוין שלא נמצאה עדות על כך שבעת ביצוע העבירה היה שרוי במצב פסיכוטי, או הפרעה אפקטיבית מג'ורית. התסמונת הפסיכיאטרית אשר אובחנה לגבי הנאשם הינה הפרעה אישית מעורבת, בהבולטים קווים אימפולסיביים, נרקסיסטים ואנטי סוציאליים, עם התמכרות מסיבית ומתמשכת לסמי רחוב מסוגים שונים ולאכולהול.

לסיכום, כאמור, הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ולקחת חלק בהליך המשפטי, ונקבע כי זה היה מצבו גם בעת ביצוע העבירה.

טיעונים לעונש.

4. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרתן הרבה של עבירת האיומים, וטען כי אלה נטעו פחד בלבה של המתלוננת. נטען כי לא נבחן כל מסלול טיפולי לגבי הנאשם, משלא נדרש ולא הוגש תסקיר. לגבי מתחם הענישה, טענה המאשימה כי הוא משתרע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד לכ- 12 חודשים, ולגבי גזירת העונש בתוככי המתחם, התבקש עונש השואף לרף בינוני גבוה של המתחם האמור.

5. ב"כ הנאשם ביקשה להתייחס לרצף העובדות המפורט בכתב האישום כאל מסכת אחת. על אף שהכירה בכך שמדובר בעבירות קשות, ביקשה ב"כ הנאשם לקבוע כי מדובר באיומים ברף הנמוך. נאמר, שהאמירות נאמרו בתקופה בה נמצא הנאשם בשפל אישי ורגשי. ב"כ הנאשם הפנתה לחוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו במהלך ההליך, בהן צויין בין היתר, כי הנאשם הובא עובר לאירועים על ידי חבריו לבידיקה פסיכיאטרית בבית החולים בצפת. על אף שלא התאשפז באותה פעם, ביקשה הסניגורית להתחשב בכך, שהנאשם ביצע את העבירות על רקע מה שתואר כקריסה רגשית באותה תקופה. צויין והודגש כי מדובר בגבר בן 49 ללא כל עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית, בן קיבוץ, אשר על אף קשייו, מוקף בקהילה תומכת שתסייע בחזרתו לחברה. עוד הופנית לקשיים הרבים ולחוויה המטלטלת שעבר הנאשם, על פי הנתען, במעצרו לראשונה בחייו, ולסבלו מתסמונת המאניה דפרסיה בה הוא לוקה, אשר לא טופלה תרופתית במהלך המעצר.

אשר על כל האמור לעיל ולאחר הפניה לדברי עדי אופי שהעידו לטובת הנאשם, ביקשה ב"כ הנאשם להסתפק בענישה כתקופת ימי המעצר מיום 11.2.17.

6. מטעם הנאשם העידו במעמד הטיעונים לעונש המתלוננת, אביו וחברו מר ד. ה. המתלוננת הגב' י. א. העידה, כי על אף שלה ולנאשם בעיות ביניהם, עמדתה הנה כי הוא צריך להיות מטופל, וכי מסגרת הכלא לא תסייע לו. המתלוננת העידה כי משפחתו וחבריו של הנאשם יסייעו לו ויתמכו בו, והביעה תקווה כי הוא ישתקם ויחזור לנהל חיים תקינים עם שתי בנותיו.

אביו של הנאשם נכה צה"ל, הקטוע שתי רגליו, בן הקיבוץ, התייצב בבית המשפט וביקש לשחרר את הנאשם. מר ר טען שבית הסוהר לא תורם לריפוי של הנאשם, אלא להפך, והעיד כי לאחר שישוחרר, יתגורר הנאשם בקיבוץ וישתבץ במסגרת הולמת הכוללת מגורים, עבודה ותמיכה חברתית לטיפול ושיקום.

גם חברו של הנאשם מר ד. ה., אשר העיד על עצמו כי גם הוא כמו הנאשם עבר תהליך של חזרה בתשובה ומתגורר בצפת, העיד כי לנאשם אופי טוב וכי "אינו מסוגל לפגוע בנמלה". בנוסף, העיד מר ה. כי קבוצת חברים מוכנה לסייע לנאשם ככל שידרשו, לאחר שישוחרר.

7. הנאשם הביע בראשית דבריו תקווה לחזור ולשקם את תאו המשפחתי ואת יחסיו עם המתלוננת. הנאשם תלה את ביצוע העבירות בכך שלא טיפל בעצמו נפשית על אף שנזקק לטיפול, והצהיר כי הפעם הגיע להחלטה להתמיד בטיפול ככל שידרש, אף טען כי קיימת עבורו תכנית מוכנה בקיבוץ לטיפול ולשיקום בליווי עו"ס ובליווי הקהילה.

הנאשם טען כי הוא אדם נורמטיבי העוסק בתחום הטלויזיה, וכי השמתו במעצר בין עבריינים ללא טיפול פסיכיאטרי נדרש, מזיקה לו ומסבה לו סבל. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט, העיד על עצמו כי הוא עבר תהליך של הפנמה אשר הוביל להחלטה לטפל בעצמו, כדבריו, וסיים בהתנצלות ובהבעת בוושה על מעשיו, אמירה שהושמעה בנוכחות המתלוננת באולם הדיונים.

מתחם הענישה.

8. גזירת עונשו של נאשם נעשית בהתאם להוראותיו של תיקון 113, על פי עקרון מוביל שהינו עיקרון ההלימה. יש לבחון את העונש ההולם את המעשה על פי נסיבותיו של המעשה הפלילי, מידת הפגיעה שלו בערכים המוגנים על ידי העבירות, מידת אשמו של הנאשם במעשה, ועל פי מדיניות הענישה. ראשית יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה או לעבירות שבוצעו, ובשלב השני יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, על פי נסיבות חיצוניות לעבירה.
9. מקובלת עלי גישתה של ב"כ הנאשם, שלא נשללה אף בטיעוני ב"כ המאשימה, לפיה ראוי להתייחס למסכת העובדות והעבירות בכתב האישום כאל אירוע אחד, שבגינו יש לקבוע מתחם ענישה כולל ויחיד.
10. חומרתה של עבירת האיומים נמדדת בהתאמה לתוכן או למעשה המאיימים, לנסיבות בהן בוצעו רכיבי ההתנהגות, לנזק שנגרם בעטיים לנפגע העבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים, שהינם זכותו של אדם לשלוות נפש, לביטחון אישי ולכבוד. איומים המושמעים או הנשלחים במסגרת התא המשפחתי פוגעים בערכים נוספים שהינם שלמות המשפחה, וזכותה של אישה לאוטונומיה ולכבוד בביתה ובחייה היום יומיים.
11. הנסיבות לחומרא בעבירות האיומים שביצע הנאשם, נובעות מכך שמדובר באמירות קשות מאוד, הכוללות מלל סוער המגיע לאיומים ברצח ממש, והמלווים בגידופים מהקשים ביותר, בהם קללות פוגעניות ומבזות, דוגמת "זונה" או "כלבה". המלל המאיים הוא מטבעו עוכר שלוה, משפיל, מבזה ומעורר פחד. לא בכדי פעלה המתלוננת לשם הגנה על עצמה מפני הנאשם, בכך שפנתה לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לקבל צו הגנה.
12. הנאשם, לאחר שאיים כפי שיוחס לו, גם לא כיבד את צו ההגנה שהוצא נגדו בבית המשפט לענייני משפחה, למרות שהמתלוננת הקריאה לו את פרטיו של צו ההגנה במהלך ביקור בביתם. הנאשם ביצע עבירת איומים נוספת כתגובה לכך שהמתלוננת שלחה לו צילום של הצו ואיים עליה שוב ש"הנקמה בדרך". המעשים מתאפיינים, לצד החומרה, גם באינטנסיביות שבהם, ובתמרורי האזהרה המתעוררים לגבי הנאשם שנהג כפי שנהג. מתקיים חשש, לגבי מי שמשמיע איומים כה מורים, שמא עלול הוא להוציא את הקשים שבאיומיו לפועל, והרי המדובר באיומים ברצח ממש.
13. עוד יש לציין לחומרא, את העובדה שהנאשם הפר את צו ההגנה השיפוטי כבר באותו יום שבו הודיעה לו המתלוננת על קיומו של הצו, בכך שנכנס לביתם של בני הזוג בניגוד לאיסור, השאיר בו אי סדר והוציא מסלון הבית ספה. מדובר בזלזול בצו שיפוטי, המעיד על הנאשם כי הוא עלול להיות מסוכן, וכי אמצעי מתון יחסית של מתן הוראה חוקית, עלול שלא לשמש להגנה על המתלוננת מצדו.
14. יחד עם זאת, לקולא יש לציין, כי כל המלל המאיים, יהא קשה ככל שיהא, הושמע למתלוננת, לא פנים אל פנים, וברובו הגדול, למעט האיום האחרון אשר אופן השמעתו לא ברור, אף לא בשיחה טלפונית, כי

אם רק בשיחות מוקלטות לתא קולי. לעומת זאת, דווקא במפגש היחיד בין בני הזוג המתואר בכתב האישום המתוקן בסעיף 5, שהתרחש ביום 10.2.17, שבו הגיע הנאשם לביתם שלו ושל המתלוננת בקיבוץ חולתה והמתלוננת הודיעה לו שיש נגדו צו הגנה, הנאשם, לכאורה על פי המתואר, נמנע מעימות, לא איים על המתלוננת פנים מול פנים, אלא רק נטל פריטים מהבית והלך לדרכו.

מצאתי כי יש נקודת זכות מסוימת לטובת הנאשם, בכך שבמפגש פרונטלי עם אשתו, נמנע מההתנהגות החריפה שבוצעה על פי כתב האישום המתוקן כאמור, רק בהשארת הודעות קוליות למתלוננת. התנהגות זו, על אף החומרה שבה, חמורה פחות מסיטואציות חמורות יותר, שבהן נתונות מתלוננות לאיום פנים מול פנים. יש גם להזכיר שהנאשם לא הורשע בכל אלימות פיזית כלפי המתלוננת או עבירות טיפוסיות אחרות של היזק לרכוש, שנפוצות במקרים רבים ומצערים של אלימות במשפחה.

15. באשר להפרת ההוראה החוקית, מדובר במעשה זלזול בחוק, ואולם יש לציין כי מדובר למעשה בהפרה אחת בלבד של הצו השיפוטי שבוצעה בו ביום שבו הודע לנאשם על הצו, וכי למחרת היום הנאשם כבר נעצר.

16. הרקע לביצוע המעשים אליו הפנה הנאשם בטיעוניו לעונש, שעניינו מצב נפשי מורכב ואבחון של הנאשם כלוקה במאניה דפרסיה, מביא מחד, לצורך לגבלות הבנה מסוימת כלפי הנאשם. נראה שהנאשם פעל שלא מתוך אכזריות או תכנון, אלא מאיבוד עשתונות ממושך. ואולם מאידך, עיון בחוות הדעת הפסיכיאטרית מלמד על אישיות אגוצנטרית, האטומה לצרכי הזולת, כך שהרקע הפסיכיאטרי מעורר גם דאגה לעתיד, ולא שולל אפשרות, שללא טיפול נאות, עלול הנאשם לנהוג שוב כפי שנהג.

17. מדיניות הענישה בעבירות איומים והפרת הוראה חוקית שנעשות במסגרת התא המשפחתי, מלמדת על מנעד רחב יחסית של עונשים הניתנים בנסיבות דומות.

עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה, שבה נגזרו מספר חודשי מאסר בגין עבירות דומות, ומקובלת עלי גישת המאשימה, כי מתחם הענישה מתחיל ממספר חודשי מאסר, אם כי לגבי הרף העליון, אני סבורה שהוא מגיע, במקרה הנדון על נסיבותיו, לכשמונה חודשי מאסר, ולא כפי שטענה המאשימה.

18. בת"פ 7518-03-09 (חיפה), מ"י נ' ברכה (מיום 25.1.10), נגזר עונש של שבעה חודשי מאסר וענישה נלווית על נאשם שעברו הפלילי אינו מכביד, בגין איומים כלפי גרושתו על רקע בעיות אישיות מורכבות, שכללו בין היתר התמכרות להימורים, וכן הפרת הוראות מעצר בית וצו הרחקה בשלושה מקרים.

בת"פ 1921/09 (רחובות), מ"י נ' דינקו (מיום 3.2.10), נגזרו שמונה חודשי מאסר על נאשם שאיים על אשתו והפר צווי בית משפט, שם הוגש תסקיר שלילי שתיעד אובססיות טובעניות, וצריכה שלילית של אלכוהול, לצד סיכון עתידי להישנות עבירות.

בת"פ 48693-09-13 (טבריה), מ"י נ' דגאשה (מיום 11.11.14), נשפט נאשם שאיים על המתלוננת בניגוד לצו הגנה והפר צו שלוש פעמים לחמישה חודשי מאסר בעבודות שרות ולענישה נלווית.

בעפ"ג 20049-12-14 (ירושלים) פלוני נ מ"י (מיום 10/3/15) נדחה ערעורו של מערער על עונש של חודש בעבודות שרות שנגזר עליו בבית משפט השלום בגין איומים על אשתו והפרת הוראת קצין משטרה, שאסרו עליו ליצור עם המתלוננת קשר.

19. יש לציין, כי במקרים המתאימים, במיוחד לגבי נאשמים ללא עבר פלילי, כמו הנאשם כאן, וכשנמצא אפיק טיפולי ראוי, בדר"כ בחסות שרות המבחן, וכן כשקיימת אופטימיות לגבי שיקום התא המשפחתי - הרי שנפוצה יחסית הפעלת הסמכות הניתנת לבית המשפט לסטות ממתחם ענישה לצרכי שיקום. במקרים כאלה, ניתן להסתפק בעונשי צו מבחן עם או בלי של"צ, ועונשים צופים פני עתיד.

20. ניתן לומר אם כך לסיכום, כי מתחם הענישה נע, כאמור לעיל, ממספר חודשי מאסר (לרבות בעבודות שרות), ועד שמונה חודשים של מאסר בפועל יחד עם ענישה נלווית, וכי במקרים המתאימים, יש להעדיף ענישה טיפולית, אף ללא רכיב של מאסר בפועל, תוך סטייה ממתחם הענישה לצרכי שיקום.

גזירת עונשו של הנאשם בתחומי המתחם.

21. עניינו של הנאשם אינו מצדיק לסטות לגביו ממתחם הענישה, וזאת היות ומלבד הצהרות בני משפחה על כוונה לדאוג לנאשם לטיפול, לא הובא בפני כל הליך טיפולי ישים. מעבר לכך, הימצאו של הנאשם במעצר לאורך תקופה שהגיעה לעת זו לכדי למעלה משלושה חודשים, מהווה ממילא ריצוי בפועל של תקופת מאסר לא מבוטלת אשר ריצה כבר עד כה, ואשר תנוכה מעונש מאסר שיוטל על הנאשם.

22. התרשמות מנסיבותיו של הנאשם, מתוך חוות הדעת הפסיכיאטריות המפורטות, והן מדברי בני המשפחה, מביאה לכדי תמונה לגבי אדם נורמטיבי ביסודו, אשר מעד לראשונה בפלילים לקראת שנות החמישים של חייו, וזאת כשיא שלילי של התדרדרות עקבית במישורי חיים שונים. חיי הנאשם תוארו כמסלול חיפוש אחר יציבות בכל המישורים - תעסוקה, משפחה, חברה ואמונה, מבלי שהצליח לייצב עצמו לאורך תקופה במישורים אלו כולם כאחד.

שימוש ממושך בסמים שונים, שתורם להתפתחותה של תסמונת נפשית דו קוטבית, בעטייה נע הנאשם בין דכאונות, לביןמצבי רוממות בלתי מותאמת, תרמו יחדיו להתדרדרותו ולביצוע העבירות.

23. הנאשם מותיר רושם כאדם ורבאלי ורחב אופקים, ואף עסק במשך שנים בתחום של קולנוע וטלוויזיה, וחי בחברה שרחוקה מעבריינות ומאלימות. ואולם שימוש בסמים, חיפוש עצמי ונפילה למאניה דפרסיה, הרחיקו את הנאשם מתפקוד נורמטיבי, והפנו למרבה הצער, את יכולתו הוורבאלית לביצוע עבירות

האיומים המכוערות שאותן ביצע כלפי אשתו.

24. ניתן היה להתרשם, במהלך מספר דיונים בהם הובא הנאשם לאולם בית המשפט, וכן מדברי הנאשם עצמו ומדבריהם של בני משפחתו כי המעצר לתקופה משמעותית, האישום בפלילים, האשפוזים לצרכי הסתכלות - כל אלה יחדיו הסבו לנאשם סבל רב. התרשמתי כי למרות קווי אישיות אגוצנטריים שנמצאו אצל הנאשם, ניתן לקוות כי מורא החוק ורישומו של הליך פלילי קשה זה אותו עבר, ישפיעו על הנאשם להירתם לטיפול כפי שהכריז שבדעתו לעשות.

יש מקום לתקווה זהירה, כי בעתיד ירסן הנאשם עצמו, אם לא מתוך הבנה והפנמה אמיתיים לחומרת מעשיו, אזי לפחות מתוך מורא מהחוק ומפחד מעונש, וכי עונש של מאסר מותנה מרתיע, יוסיף על הרתעתו.

25. עוד התרשמתי מדברי האב, בן קיבוץ איילת השחר, אשר פועל למצוא לבנו הנאשם מסגרת מגורים ועבודה שתתאים למגבלותיו, לצד מסגרת טיפולית.

לקחתי בחשבון גם את דברי המתלוננת אשר הביעה את דעתה כי הנאשם זקוק לטיפול ולא להמשך מאסר, והתרשמתי כי דברים אלה לא נאמרו "בהזמנה" או מתוך מורא מהנאשם, כי אם מתוך הכרה במגבלותיו של הנאשם, ובמחלתו הפסיכיאטרית מסוג מאניה דפרסיה.

הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט ואת סליחתה של המתלוננת, ומצאתי כי יש לתת לדבריו משקל לאור נסיבותיו האישיות, ובעיקר לנוכח העובדה כי זוהי הסתבכותו הראשונה אי פעם בפלילים.

לנוכח כל האמור לעיל, החלטתי לגזור את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.17.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מיום שחרורו, לא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות בתוך המשפחה, לרבות עבירת איומים וכן עבירת הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, כ' אייר תשע"ז, 16 מאי 2017, במעמד הנוכחים.